

Bài 25

THIÊN CHÚA LÀ CHA NHÂN HẬU

Dẫn nhập

Một số nền văn hóa, tôn giáo đã gieo rắc vào tâm khâm con người nỗi sợ thần linh, coi ông Trời như một ông chủ hà khắc, chỉ thích trừng phạt mỗi khi con người lầm lỗi. Còn Chúa Giê-su cho ta biết một Thiên Chúa là Cha nhân từ, luôn luôn yêu thương, tha thứ và đón nhận người tội lỗi.

1. Bài Tin Mừng (Lc 15, 11-32)

Rồi Đức Giê-su nói tiếp: “Một người kia có hai con trai. Người con thứ nói với cha rằng: ‘Thưa cha, xin cho con phần tài sản con được hưởng.’ Và người cha đã chia của cải cho hai con. Ít ngày sau, người con thứ thu góp tất cả rồi trảy đi phuơng xa. Ở đó anh ta sống phóng đãng, phung phí tài sản của mình.

“Khi anh ta đã ăn tiêu hết sạch, thì lại xảy ra trong vùng ấy một nạn đói khủng khiếp. Và anh ta bắt đầu lâm cảnh túng thiếu, nên phải đi ở đợ cho một người dân trong vùng; người này sai anh ta ra đồng chăn heo. Anh ta ao ước lấy đậu muồng heo ăn mà nhét cho đầy bụng, nhưng chẳng ai cho. Bấy giờ anh ta hồi tâm và tự nhủ: ‘Biết bao nhiêu người làm công cho cha ta được cơm dư gạo thừa, mà ta ở đây lại chết đói! Thôi, ta đứng lên, đi về cùng cha và thưa với người: ‘Thưa cha, con thật đắc tội với Trời và

với cha, chẳng còn đáng gọi là con cha nữa. Xin coi con như một người làm công cho cha vậy.' Thé rồi anh ta đứng lên đi về cùng cha.

“Anh ta còn ở đằng xa, thì người cha đã trông thấy. Ông chạnh lòng thương, chạy ra ôm cổ anh ta và hôn lấy hôn để. Bấy giờ người con nói rằng: ‘Thưa cha, con thật đắc tội với Trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con cha nữa....’ Nhưng người cha liền bảo các đầy tớ rằng: ‘Mau đem áo đẹp nhất ra đây mặc cho cậu, xỏ nhẫn vào ngón tay, xỏ dép vào chân cậu, rồi đi bắt con bê đã vỗ béo làm thịt để chúng ta mổ tiệc ăn mừng! Vì con ta đây đã chết mà nay sống lại, đã mát mà nay lại tìm thấy.’ Và họ bắt đầu ăn mừng.

“Lúc ấy người con cả của ông đang ở ngoài đồng. Khi anh ta về gần đến nhà, nghe thấy tiếng đàn ca nhảy múa, liền gọi một người đầy tớ ra mà hỏi xem có chuyện gì. Người ấy trả lời: ‘Em cậu đã về, và cha cậu đã làm thịt con bê béo, vì gấp lại cậu ấy mạnh khoẻ.’ Người anh cả liền nổi giận và không chịu vào nhà. Nhưng cha cậu ra năn nỉ. Cậu trả lời cha: ‘Cha coi, đã bao nhiêu năm trời con hầu hạ cha, và chẳng khi nào trái lệnh, thế mà chưa bao giờ cha cho lấy được một con dê con để con ăn mừng với bạn bè. Còn thằng con của cha đó, sau khi đã nuốt hết của cải của cha với bọn điếm, nay trở về, thì cha lại giết bê béo ăn mừng!’

“Nhưng người cha nói với anh ta: ‘Con à, lúc nào

con cũng ở với cha, tất cả những gì của cha đều là của con. Nhưng chúng ta phải ăn mừng, phải vui vẻ, vì em con đây đã chết mà nay lại sống, đã mất mà nay lại tìm thấy.’’

2. Giải thích

a. Chia gia tài: theo tục lệ Do Thái thì gia tài cha mẹ chia cho con cái mỗi đứa một phần đều nhau, trừ người trưởng nam được nhận 2 phần: một phần lo cho gia đình của mình; một phần để nuôi nấng cha mẹ.

b. Lợn (heo) là con vật tiêu biểu cho mọi con vật ô uế theo Luật Mô-sê. Đứa con thứ đi hoang làm nghề chăn lợn thì đời của nó coi như chẳng còn gì.

3. Kể chuyện

Từ Đông sang Tây, dường như người ta đều tin ông Trời ở vị trí tối cao, ngự trên chín tầng trời mây thăm thẳm. Nhưng họ quan niệm ông Trời là Đáng hè khắc, hay trừng phạt. Chính vì thế, khi có người nào bị nạn, người ta nghĩ là ‘Trời phạt’, sét đánh thì nói ‘Trời đánh’, sấm thì nói ‘Trời gầm’... Họ có một cái nhìn rất thấp về ông Trời.

Cụ thể, trong nền văn hóa La Hy có thần Jupiter tạo dựng nên vũ trụ, trái đất, nhưng không cho lửa. Mùa đông thì lạnh quá, không có lửa sưởi ấm. Cơm thì không nấu được, phải ăn sống. Một hôm từ trên trời nhìn xuống, thần thấy có khói, nên thắc mắc: Ta không cho trái đất có lửa, sao lại có khói? Điều tra, thì ra ông thần Prêmêtê vì thương loài người sống trong cảnh tối tăm giá lạnh, ăn sống ăn sít, nên đã lấy

trộm lửa cho trái đất. Vì thế, thần Prêmêtê bị thần Jupiter phạt trói lại, rồi cho quạ moi ruột cho đến đời đời.

Mục vụ Do Thái giáo nhấn mạnh vào nỗi sợ hãi là tình yêu; trùng phạt hơn là bao dung, tha thứ. Tác giả Thánh vịnh diễn tả Thiên Chúa như một người hà khắc, hay đánh phạt:

“Bạn theo đường gian ác

Người đánh cho vỡ sọ” (Tv 68, 22).

“Mỗi buổi mai con lại diệt trừ

cho hết phuờng ác nhân trong xú sở

hầu quét sạch khỏi thành đô Chúa

bọn làm điều ác, chẳng sót một tên” (Tv 100, 8).

“Án phạt Chúa đã dành,

xin Ngài bắt chúng nuốt cho đầy bụng.

Cả đàn con cũng được ăn thỏa thích,

phần còn lại, cho bầy cháu mai sau” (Tv 17, 14).

Tín đồ Do Thái giáo sống nơm nớp trong lo sợ giống như tên nô lệ sợ ông chủ, chứ không như người con sống thoái mái trước cặp mắt của người cha nhân từ. Họ không dám giáp mặt với Thiên Chúa. Họ quan niệm rằng ai thấy Chúa thì phải chết. Thế nên, khi ba môn đệ nghe tiếng Chúa Cha phán trong biển cõi Hiển Dung, họ đã chết giặc (x Mt 17,6). Nếu Đức Giê-su không can thiệp, đánh

thức họ dậy, có lẽ họ đã chết luôn.

Khi Đức Giê-su đến, Ngài mặc khải một tương quan mới giữa Thiên Chúa và con người. Ngài mô tả:

- Thiên Chúa là Người Cha nhân từ;
- Loài người là đứa con luôn được Thiên Chúa yêu thương.

Đức Giê-su kể một câu chuyện:

Người cha kia có hai người con, ông xây dựng được một sự nghiệp bằng mồ hôi nước mắt, trong một thời gian dài năm tháng chòng chốt. Một hôm, đứa con út yêu cầu ông chia gia tài cho nó. Ông trao cho nó 1/3 tài sản của ông. Đó là mồ hôi nước mắt của ông. Đau xót lắm!

Bấy nhiêu mồ hôi nước mắt của người cha, thằng út nướng hết vào túi đồ tàng : cờ bạc, rược chè, đĩ điểm, hút sách... Công lao của người cha bay thành mây khói. Nó đành phải đi chăn lợn thuê để khỏi chết đói. Đói quá, thấy con lợn ăn choap choap choap... nó muốn ăn đồ ăn của lợn mà không được ăn. Nó thấy nhục đến tận cùng. Đời tàn!

Thấy mình khổ hơn con lợn, nó hồi tâm muốn quay về nhà cha. Nó nhủ thầm trong lòng sẽ thú tội với cha rằng: “Thưa cha, con thật đắc tội với Trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con cha nữa. Xin coi con như một người làm công cho cha vậy”.

Ai ngờ... người cha vẫn ngong ngóng chờ nó. Ngày nào ông cũng ra cổng nhìn về hướng nó đã ra đi, mong nó trở về. Một hôm, thấy đứa con thất thểu trở về, ông chạy ra ôm nó, hai cha con ôm nhau. Đứa con kề hết tội lỗi để xin cha tha lỗi. Cha nó không thèm nghe, chỉ lo ăn mừng. Ông ra lệnh cho đầy tớ mang ra nào là quần áo mới, nào là nhẫn đắt tiền, giày mới cho cậu; rồi sai mỗ con bê đã được vỗ béo để ăn mừng; tổ chức ca hát múa nhảy...

Cả nhà đang vui mừng tiệc tùng ca hát, thì đứa con cả đi làm về. Thấy sự lạ, hắn không vào nhà ngay, mà cho gọi một đầy tớ ra hỏi:

- Bố tao làm gì thế này?
- Cậu út về, nên ông ăn mừng.

Nó lùa bàu, nỗi giận. Hắn giận cha và ghen với thằng em, nên không thèm vào nhà. Người cha thấy vậy liền ra năn nỉ hắn vào nhà. Hắn trả lời: “Cha coi, đã bao nhiêu năm trời con hằn hạ cha, và chẳng khi nào trái lệnh,

Nhin thấy từ rất xa, người cha đã chạy ra ôm lấy con trai.

thế mà chưa bao giờ cha cho lấy được một con dê con để con ăn mừng với bạn bè. Còn thằng con của cha đó, sau khi đã nuốt hết của cải của cha với bọn diêm, nay trở về, thì cha lại giết bê béo ăn mừng!”

Người cha ôn tồn nói: “Con à, lúc nào con cũng ở với cha, tất cả những gì của cha đều là của con. Nhưng chúng ta phải ăn mừng và hoan hỷ, vì em con đây đã chết, nay lại sống, đã mót, nay lại tìm thấy”.

Anh con cả gọi đầy tớ ra hỏi chuyện.

Tất cả những gì của cha đều là của con.
Em con mót nay lại tìm thấy. Vui lên nào!

Hoá ra bấy lâu nay hắn ở với cha mà không nhận ra tình yêu của cha. Hắn ngoan ngoãn đầy, cẩn cù đầy, nhưng lòng dạ hẹp hòi. Trong thực tế, ta thấy có những tín hữu rất ngoan đạo, nhưng lại khe khắt với người khác. Những người ấy nên tự xét lại. Họ đang đi lạc đường của Chúa đây.

4. Giáo huấn

Với cách hành xử của người cha trong câu chuyện, nhiều người bảo người cha này khùng và ngược đời. Nhưng chính cách thể hiện tình yêu ngược đời ấy của người cha mới diễn tả được tình yêu vô bờ của Thiên Chúa. Chỉ có Đức Giê-su là hiện thân của Chúa Cha mới có tâm tư để diễn tả như thế.

Chúa yêu loài người như thế đấy. Chúa yêu thương người tội lỗi như thế đấy. Vì thế, dù tội lỗi nhiều như lá trên rừng, như cát dưới biển, ta không thất vọng. Chỉ cần thật lòng sám hối, thì tội nặng đến đâu, nhiều đến mấy cũng vẫn được tha, vẫn được Chúa yêu như con.

Cầu nguyện

Lạy Chúa, Chúa yêu con bằng một tình yêu lớn như núi, rộng như biển. Con tội lỗi lắm. Xin Chúa giúp con đứng lên để trở về với Chúa. A-men.

